

Prirodopisno - natoroznansko polje.

Gorila.

Kakor vam je znano, prebivajo ópice samo po gostih gozdih in strmih pečinah v hudo vročih deželah Azije, Afrike in južne Amerike. V Evropi živi jedna sama vrsta na gibraltarskem skalovji, ki se turška opica al mágot imenuje. Največje opice so opice starega svetá, ki se poznajo po

ozkem nosnem pretínu in navzdol obrnenih nosnicah; zato jih prirodopisci ozkonósne ópice imenujejo. Tu sèm se šteje tudi Goríla (Simia Gorilla), ki je največja in najmočnejša ópica vsega svetá. O tej ópici, ki vam jo tudi današnja podoba kaže, hečem vam nekoliko več povedati.

Goríla je velikanska opica, visoka do 170 cm. ter jako krepkega, z dolgo črno dlako obrastenega telesa. Na temenu ima kocinast greben, kateri

se mu v togoti napnè. Čelo ima nizko, lice izbuljeno, nos potlačen. Strašansko zobovje se odlikuje z velikimi strčečimi očnjaki. Na prednjih, do kolen segajočih, kakor tudi na zadnjih rokah ima velikanske palce. — Užé pred 2000 leti je pisal Hanno, zapovednik kartaginskega brodovja, o nekem „divjem človeku“ iz zapadne Afrike, katerega ondotni prebivalci Gorilo imenujejo. A še le 1847. leta zaslédil je misijonar Sauvage v Afriki na reki Gabun velikansko opico človeške postave, katerej je dal starinsko imé: Gorila, a to zaradi tega, ker je Hannov „divji človek“ bajè bila ta velikanska opica. — Gorila je gospodar v svojem gozdu, ne bojí se niti človeka niti kake druge živali. Slona, ki mu lomí veje z dreves, udari s krepelom po trobcu, leoparda ustrahuje in še celó leva napada v družbi. Lovcem, ki sledé slone po ónih gozdih, najhujši sovražnik je Gorila. Trop lovecev gre brezskrbno po gozdu, ali v hipu izmanjka jednega med njimi. Gorila na veji sedeč stegne dolgo roko, zgrabi človeka za vrat, vzdigne ga k sebi, zadavi in vrže mrtvega z drevesa. Sploh se misli o Gorili, da ga ní móči ukrotiti.

Gorila žíví na reki Gabun v dolenjej Gvineji t. j. v primorji zapadne Afrike. Tu prebiva v gostih lesovih na drevesih, ki mu dajejo plodove v hrano.

Živega Gorilo, bodi si starega ali mladega, jako težko je dobiti v pest. Samica z mladimi zbeží na najvišje drevo, a on gre naravnost proti lovcu. Dlaka na glavi se mu ježí, oči se mu bliskajo, strašni zobjé škripljejo. Ako ga lovec prvič ne zadene dobro, izgubljen je. Razkačeni Gorila zgrabi puško, zvije cev kakor kako šibo, ali jo pa zdrobi s strašnimi zobmi; kopito na puški zgrize kakor repo.

Zamurci se ga zeló bojé ter pravijo, da je Gorila pravi človek, ki se je potuhnil in neče govoriti iz strahu, da bi ga ne silili delati, — zna se, da je to le bajka. Ujet Gorila ne žíví dolgo, vzlasti v naših krajih ne.

(Po „Erjancu.“)

— x —

Razne stvari.

Drobtine.

(Jutri.) Otroci! veselite se sedanjosti, vsacega trenutka, katerega uživate, ter nikoli ne recite: Jutri, jutri bode lep dan, jutri se bodedo igrali, skakali in peli zunaj na zelenem travniku; jutri bodedo trgali cvetíce, pleli vence in se prav prijetno razveseljevali. O da bi užé bilo jutri! Danes grem užé zgodaj počivat, spal bodem dobro in sladkó, da prespim ostanek denašnjega dne, a jutri vstanem na vse zgodaj, da se igram in razveseljujem!

Tako govore otroci, a tudi odrasčeni niso drugačni. Človek stavi ves svoj up v prihodnost, sedanjosti ne

mara, nadležna mu je; zatoorej se je želi tem prej iznebiti bodi si s spanjem ali v sanjah. Ali neumneži ne pomislijo, da je le sedanjost naša, prihodnosti morda nikoli več ne ućakamo. — Zatoorej otroci, imejte sedanjost, trenutek, v katerem živite za svojega najvećjega prijatelja, katerega jutri užé lahko izgubite in se vam nikoli več ne povrne.

Pametnice.

* Med vsemi nadlogami so óne najbritkejše, katerih si je človek sam kriv; kajti kès in pekoća vest jih pomnožuje.